

[Bertel Dahlgaard.]

paa en vidunderlig Maade, nu efter Kapitulationen ligesom ikke kan finde sig selv, ikke kan faa Samling paa sin egen Styrke og derfor løber Fare for at sakke agterud. Det er som der lurer visse Opløsningstendenser i Sindene herhjemme; der breder sig en Tendens til gensidig Gnaveri og Mistillid mellem Samfundsklasserne. Men det kan vi i det befriede Danmark være bekendt.

Lad mig i denne Forbindelse sige, at vi inden for Det radikale Venstre værdsætter Organisationernes store Betydning i det moderne Samfundsliv, men vi advarer imod, at Organisationerne udvikler sig til at blive en Stat i Staten, vi advarer imod, at Organisationerne bliver saa mægtige, at de efterhaanden udøver en Magt, der kun tilkommer Landets Rigsdag. Da bliver Organisationerne i Stedet for at være en opbyggende Faktor i Samfundslivet et opløsende Element, der rejser Befolkningslagene mod hinanden til samfundsødelæggende Kampe.

Vi ved, hvad det koster Landet i økonomisk Henseende, naar de store Arbejdskampe standser Produktionen og derigennem ødelægger umaadelige Værdier. Men vi vil efterhaanden belæres om, at det ikke blot er økonomiske Værdier, der staar paa Spil. Man lever nu her i Hovedstaden under en Tilstand, hvor en Arbejdskamp standser den frie Meningsudveksling, hvor kun en enkelt Side af den offentlige Mening kan faa Lejlighed til at gøre sig gældende. Det frie Ord, som er uløseligt knyttet til Trykkefriheden, er bundet, og det oven i Købet forud for et Rigsdagsvalg, som derved ikke bliver frit i Grundlovens Aand.

Her vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at denne Sag ikke klares med det ærede Medlems Udtalelser om, at det drejer sig om en lovlig varslet Strejke, og at det ærede Medlem beklager, at Ytringsfriheden derved rent faktisk begrænses, hvad han siger ingen kan gøre ansvarlig for. Det maa i det folkestyrede Samfund være en Pligt for alle at bidrage til, ja, at kræve, at der skabes Overenskomstforhold med tilhørende Voldgiftsordning, som fremtidig sikrer det frie Ord. Man har kunnet sikre dette i Sverige, og for Tiden er det ogsaa sikret i Norge. Jeg beder det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft paa Socialdemokratiets Vegne udtale sig om, om det

ikke ogsaa bør være et Maal for danske Arbejdere og Arbejdsgivere.

Men denne Sag har endnu en Side, som det ærede Medlem omtalte, nemlig at den socialdemokratiske og den kommunistiske Presse udkommer her i Hovedstaden, medens Blade tilsluttet andre Partier er standset. Det ærede Medlem siger, at „Social-Demokraten“ virkelig ikke kan standse, det vilde jo være at etablere en ulovlig Sympatilockout. Det er muligt, at det ærede Medlem kan sikre sig og sit Parti en vis Margin paa dette Punkt, men maa jeg saa spørge: Er „Social-Demokraten“ ogsaa tvunget til at polemisere og agitere imod sine politiske Modstandere hver Dag, samtidig med at man ved, at disse Modstandere er bragt til Tavshed og ikke kan svare? Jeg spørger det ærede Medlem direkte og rent personligt: Generer det ikke det ærede Medlem, at han og hans Meningsfæller hver Dag kan faa deres Meninger og Anskuelser forsvaret? Gennem ensidig Reportage og redaktionelle Artikler kan der frit agiteres for det ærede Medlems politiske Virksomhed, samtidig med at hans Rigsdagskolleger af andre Anskuelser er bragt til Tavshed i denne By, for saa vidt angaar det trykte Ord. Er det fair i det folkestyrede Danmark? Generer det ikke det ærede Medlem? Jo det gør; saa meget kender jeg ham. Men saa paahviler der ogsaa det ærede Medlem en højtidelig Forpligtelse som det danske Socialdemokratis Formand til at sige højt og frit, at selvfølgelig er dette uholdbart. Jeg retter ikke denne Henvendelse til Kommunisterne, jeg tvivler om, at de vilde forstaa mig, men det ærede Medlem forstaaer mig, og Tusinder af brave og retsindige Socialdemokrater forstaaer mig, naar jeg siger, at frie danske Kvinder og Mænd maa hen over alle Partiskel forene sig om at bevare de Frihedens Idealer, som vi holdt hellige gennem 5 Besættelsesaar, og som vi jublede over, da det frie Ord atter lød i Danmark den 5. Maj 1945. Og naar vi nu gaar til Valg, skal der ogsaa netop fra Folketingets Talerstol siges, at Indgreb i det frie Folks umistelige Rettigheder paa dette Omraade maa afvises.

Under Hensyn til hele den finansielle og erhvervsmæssige Tilstand har vi fra vor Side rejst Spørgsmaalet om at mindske Farten noget med Hensyn til Udviklingen af det militære Beredskab. Som bekendt er Det